

Arrest

nr. 348 056 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van 26 mei 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 17 april 2026 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 4 mei 2026 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. Op 5 mei 2026 richten de Belgische overheden een terugnameverzoek aan de Franse overheden. De Franse overheden stemmen op 19 mei 2026 in met het terugnameverzoek, op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening.

1.4. Op 26 mei 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht (bijlage 26quater) van verzoeker aan Frankrijk. Dit is de bestreden beslissing, die op 27 mei 2026 ter kennis is gebracht van verzoeker, en die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: O.

voornaam: C.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Batman

nationaliteit: Turkije

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.

Betrokkene wordt vastgehouden te Caricole om de overdracht aan Frankrijk uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer O., C., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Turkije te zijn, bood zich op 17.04.2026 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te bieden.

Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde dat hij zelf zijn paspoort had vernietigd in Griekenland.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 16.10.2025 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Griekenland op 12.09.2023, in Kroatië op 11.12.2023 en in Duitsland op 22.01.2024.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 04.05.2026. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn partner in België verblijft met een verblijfsvergunning. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Hij verklaarde een broer te hebben die als verzoeker in Frankrijk verblijft. Het gaat om een meerderjarig familielid waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Turkije verliet eind 2022 of begin 2023 en naar Griekenland reisde, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Griekenland verliet na 5 maanden en vervolgens via Macedonië, Servië en Bosnië naar Kroatië reisde. Hij verklaarde dat hij in Kroatië werd tegengehouden maar er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Kroatië ongeveer één maand later verliet en via Italië en Zwitserland naar Duitsland reisde, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat zijn verzoek in Duitsland werd afgewezen. Hij verklaarde dat hij ongeveer anderhalf jaar in Duitsland verbleef alvorens via Italië naar Turkije terug te keren. Hij verklaarde dat hij Turkije opnieuw verliet na 7 of 8 maanden in september of oktober 2025 en via Italië naar Frankrijk reisde, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Frankrijk na 5 of 6 maanden verliet om naar België te reizen.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in België in te dienen omdat zijn partner in België verblijft. Hij uitte omwille van dezelfde reden verzet tegen een overdracht aan Frankrijk.

Op 05.05.2026 werden terugnameverzoeken gericht aan de Griekse, Kroatische, Duitse en Franse instanties. We ontvingen weigeringen van de Griekse, Kroatische en Duitse instanties. De Franse instanties stemden op 19.05.2026 in met ons verzoek met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris – Charles-de-Gaulle.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de

lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielsysteem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek in te dienen in België omdat zijn partner in België verblijft. Dienaangaande merken we op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 een gezinslid omschrijft als : "...de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het diens recht met betrekking tot onderdanen van derde landen;". Voorts bepaalt artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 onder welke voorwaarden iemand als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd, inzonderheid de 'partner'. In artikel 40bis, §2, 2°, a) wordt onder meer bepaald dat sprake moet zijn van een geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond, indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij 8 maanden een relatie heeft met zijn partner. Hij verklaarde dat hij haar had ontmoet via sociale media. Hij verklaarde dat hij haar 6 maanden geleden voor het eerst ontmoette in Frankrijk. Hij kende haar daarvoor niet. Hieruit besluiten we dat in dit geval geen sprake is van een duurzame relatie.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een

duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Frankrijk dit gezinsleven zou schenden. Zoals boven reeds werd aangehaald verklaarde de betrokkene dat hij zijn vriendin ongeveer acht maanden geleden leerde kennen via het internet en dat hij haar daarvoor niet kende. De betrokkene gaf tijdens het verhoor aan dat hij haar zes maanden voor het eerst ontmoette. Gezien de korte periode dat de betrokkene en zijn Belgische vriendin elkaar nog maar kennen zijn we van oordeel dat er in dit geval inderdaad geen sprake is van een effectief gedeeld en duurzaam gezinsleven. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Franse instanties stemden op 19.05.2026 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De Franse instanties zullen na overdracht het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, Knza Othmani en Sébastien Charre, “Asylum Information Database - Country Report : France – 2024 Update”, laatste update op 11.06.2025, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (“Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications”, pagina 75).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 75).

Hieromtrent benadrukken we dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris – Charles-de-Gaulle, waarna hij zich dient aan te bieden bij de prefectuur “de Police”. Gezien Parijs de hoofdplaats is van deze prefectuur, kunnen we er van uit gaan dat betrokkene geen grote problemen zal ondervinden om zich naar de prefectuur te begeven.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (“hébergement d’urgence dédié aux demandeurs d’asile”/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (“centres d’accueil et d’examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 105.577 plaatsen (pagina 121). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht

zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, many reception centres have been organised so as to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 123). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 123). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 134). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming ("Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 135). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij geen problemen heeft met zijn gezondheid.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

Er is een overdracht van verzoeker aan de Franse autoriteiten gepland op 9 juni 2026.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de

vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wordt momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn overdracht aan Frankrijk, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat bovendien niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het hoorrecht.

Hij betoogt in zijn verzoekschrift concreet het volgende:

“i. Moeilijkheden bij de daadwerkelijke toegang tot de asielprocedure en de materiële opvangvoorzieningen in Frankrijk

OVERWEGENDE DAT de verzoeker in geval van overbrenging naar Frankrijk het risico loopt in een situatie van ernstige materiële onzekerheid terecht te komen, zonder concrete garantie op onmiddellijke toegang tot huisvesting, effectieve administratieve begeleiding en materiële opvangvoorzieningen.

DAT de bestreden beslissing zich beperkt tot de vaststelling dat de Franse autoriteiten hebben ingestemd met de overname van de verzoeker en dat de verzoeken van personen die op grond van de Dublin III-verordening zijn overgedragen, in principe op dezelfde wijze worden behandeld als andere asielverzoeken.

DAT deze motivering echter ontoereikend blijft, aangezien zij geen rekening houdt met de actuele bevindingen van het AIDA France 2024-rapport, waarin de specifieke moeilijkheden worden belicht waarmee personen worden geconfronteerd die in het kader van de Dublin III-verordening naar Frankrijk worden overgedragen.

DAT het AIDA France 2024-rapport inderdaad aangeeft dat de ondersteuning en bijstand aan personen die naar Frankrijk worden overgedragen, complex blijven. Het rapport vermeldt dat personen die aankomen op de luchthaven Paris-Charles-de-Gaulle niet noodzakelijkerwijs effectieve begeleiding krijgen en dat sommigen hun stappen bij de bevoegde prefecturen alleen moeten ondernemen (AIDA France 2024, blz. 75-76).

DAT in hetzelfde rapport wordt opgemerkt dat sommige prefecturen de aanvragen van overgebrachte personen niet onmiddellijk registreren en hen doorverwijzing naar de SPADA's, terwijl de toegang tot deze platforms zelf wordt beschreven als bijzonder ingewikkeld en er vaak wekenlang moet worden gewacht voordat een afspraak kan worden gemaakt (AIDA France 2024, blz. 76).

DAT het rapport eveneens benadrukt dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening naar Frankrijk worden overgebracht, aanzienlijke belemmeringen ondervinden bij de toegang tot opvangcentra, waarbij deze moeilijkheden identiek zijn aan die waarmee alle asielzoekers in Frankrijk worden

geconfronteerd, vanwege een tekort van ongeveer 50 aan beschikbare plaatsen in het opvangstelsel (AIDA France 2024, blz. 76).

DAT deze specifieke moeilijkheden voor overgeplaatste personen moeten worden gezien in de algemene context van de overbelasting van het Franse opvangstelsel.

DAT in dit verband het rapport AIDA France vaststelt dat eind slechts 64 van de asielzoekers die in aanmerking kwamen voor materiële opvangvoorzieningen daadwerkelijk was ondergebracht, d.w.z. ongeveer 58.000 personen op een totaal van 90.329 begunstigen van materiële opvangvoorzieningen (AIDA France 2024, blz. 123).

DAT het rapport verder aangeeft dat, rekening houdend met de asielzoekers die geen aanspraak maken op materiële opvangvoorzieningen, eind 2024 bijna 90.000 asielzoekers in Frankrijk niet waren ondergebracht in daarvoor bestemde opvangcentra (AIDA France 2024, blz. 123).

DAT het AIDA-rapport uitdrukkelijk aangeeft dat Frankrijk er niet in is geslaagd om alle verzoekers om internationale bescherming op zijn grondgebied van opvang te voorzien, ondanks de toename van het aantal opvangplaatsen, hetgeen vragen oproept met betrekking tot de naleving van de Opvangrichtlijn, die voorschrijft dat asielzoekers een behoorlijke levensstandaard moet worden gegarandeerd (AIDA France 2024, p. 123),

DAT het rapport bovendien wijst op een discrepantie tussen de beschikbare plaatsen en de werkelijke behoeften van asielzoekers, aangezien veel opvangcentra zijn ingericht om bij voorrang gezinnen of koppels op te vangen, wat de toegang tot opvang bijzonder moeilijk maakt voor alleenstaande mannen (AIDA France 2024, p. 123).

DAT deze bevindingen worden bevestigd door het opiniestuk dat op 31 mei 2024 in Le Monde is gepubliceerd door de directeur van de Jesuit Refugee Service France, waarin melding wordt gemaakt van een uitspraak van de Belgische Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die een Dublinoverdracht naar Frankrijk heeft verhinderd vanwege „systematische tekortkomingen” in het Franse opvangstelsel, en waarin wordt benadrukt dat op 31 maart 2024 meer dan 46.000 asielzoekers verstoken waren van de materiële opvangvoorzieningen, namelijk een vaste verblijfplaats, huisvesting en een minimumuitkering die bedoeld zijn om in hun levensonderhoud te voorzien en hun lichamelijke en geestelijke gezondheid te beschermen.

DAT deze elementen aantonen dat het door de verzoekende partij aangevoerde risico niet hypothetisch is, maar berust op objectieve, recente en overeenstemmende informatie.

DAT het voor de tegenpartij derhalve niet volstaat om zich in abstracto te beroepen op het beginsel van wederzijds vertrouwen Of op de aanvaarding van terugname door de Franse autoriteiten.

DAT de tegenpartij daarentegen een concreet en individueel onderzoek had moeten verrichten naar het risico dat de verzoeker, in geval van overbrenging naar Frankrijk, zonder huisvesting, zonder daadwerkelijke begeleiding en zonder daadwerkelijke materiële opvangvoorwaarden zou worden achtergelaten, althans gedurende een aanzienlijke periode.

DAT deze eis des te meer gold omdat de verzoeker duidelijk had aangegeven dat hij in België om internationale bescherming had verzocht vanwege de aanwezigheid van zijn partner op het Belgische grondgebied, zodat zijn overbrenging naar Frankrijk niet alleen een verbreking van zijn persoonlijke banden in België zou betekenen, maar hem ook zou blootstellen aan een objectief gezien precarie materiële situatie.

DAT de bestreden beslissing geen enkele individuele garantie van de Franse autoriteiten bevat met betrekking tot de daadwerkelijke opvang van verzoeker, zijn onmiddellijke huisvesting, zijn administratieve begeleiding of de daadwerkelijke voortzetting van zijn asielprocedure.

DAT de motivering van de bestreden beslissing het derhalve niet mogelijk maakt na te gaan of de tegenpartij het zorgvuldige en grondige onderzoek heeft verricht dat vereist is op grond van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening,

DAT overeenkomstig de Europese rechtspraak het beginsel van wederzijds vertrouwen de overdragende staat niet ontslaat van de plicht om concreet na te gaan of, gelet op de beschikbare objectieve informatie en de individuele situatie van de verzoeker, de uitvoering van de overdracht de betrokkene aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen blootstellen.

DAT in casu de informatie uit het AIDA-rapport Frankrijk 2024 en de in het dossier opgenomen gegevens aantonen dat er ernstige, actuele en gedocumenteerde moeilijkheden bestaan wat betreft de daadwerkelijke toegang van naar Frankrijk overgebrachte verzoekers tot de materiële opvangvoorzieningen.

DAT de tegenpartij, door hieruit geen consequenties te trekken en zich te beperken tot een algemene motivering op basis van het wederzijds vertrouwen tussen lidstaten, haar verplichting tot formele motivering, haar zorgvuldigheidsplicht, artikel 3 van het EVRM, artikel van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening heeft geschonden.

DAT het derhalve blijkt dat de tegenpartij zich in deze zaak niet heeft ingezet voor een zo grondig mogelijk onderzoek van de elementen die wijzen op het bestaan van een reëel risico op behandelingen die verboden zijn op grond van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar FRANKRIJK.

Dat overeenkomstig artikel 39/82, sa, lid 4, van de wet van 15 december 1980:

„De voorzitter van de kamer of de rechter van de vreemdezaken voert een zorgvuldig en grondig onderzoek uit naar alle bewijsstukken die hem ter kennis worden gebracht, met name die welke erop kunnen wijzen dat er redenen beslaan voor een schending van de fundamentele mensenrechten waarvoor geen afwijking

mogelijk is krachtens artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat aan een zorgvuldige en grondige toetsing wordt onderworpen "

DAT overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de DUBLIN III-verordening:

"Wanneer het onmogelijk is een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijk is aangewezen, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er in die lidstaat onevenwichtige tekortkomingen bestaan in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, die een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gaaf de lidstaat die de bevoegde lidstaat vaststelt, verder met het onderzoek van de in hoofdstuk III genoemde criteria om vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijk kan worden aangewezen. "

Er bestaat dus een reëel risico dat zijn terugkeer naar FRANKRIJK hem blootstelt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, gezien de opvangomstandigheden en de behandeling van asielzoekers in Frankrijk.

ii Gebrek aan motivering en evenredigheid

OVERWEGENDE dat het erop lijkt dat het bestreden besluit niet in overeenstemming is met de artikelen I tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid, die vereisen dat administratieve besluiten met individuele gevolgen worden gemotiveerd.

WELISwaar het vaste rechtspraak is dat de verplichting tot formele motivering waaraan de bestuursinstantie is gebonden, de adreassaant van de beslissing in staat moet stellen kennis te nemen van de redenen waarop deze is gebaseerd, door de redenering van de opsteller duidelijk en ondubbelzinnig weer te geven, teneinde de betrokken persoon in voorkomend geval in het kader van een beroep bezwaar te kunnen maken en de bevoegde rechterlijke instantie in staat te stellen hierop toezicht uit te oefenen.

DAT de beginselen van behoorlijk bestuur de overheid verplichten de bestuursbesluiten die zij voornemens is te nemen zorgvuldig en op een weloverwogen manier voor te bereiden, en met name de verplichting inhouden om een specifiek en volledig onderzoek van de zaak te verlichten. De Raad van State heeft in dit verband reeds aangegeven dat:

„ Wanneer de Autoriteit over een beoordelingsbevoegdheid beschikt, is zij verplicht deze uit te oefenen, hetgeen haar met name oplegt een bijzonder en volledig onderzoek te verrichten;

Indien haar een dergelijke bevoegdheid wordt toegekend, is het juist omdat van haar wordt verwacht dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval " (Raad van State, 30 januari 2003, anst nr. 115.290)

EN DAT:

Om met volledige kennis van zaken te kunnen beslissen, moet de bevoegde autoriteit een grondig feitenonderzoek verrichten, de voor de besluitvorming noodzakelijke informatie verzamelen en al de elementen van het dossier in aanmerking nemen " (CE, 16.02.2009, anst nr. 190.517)

DAT de tegenpartij een grondig onderzoek naar de feiten moet verrichten om haar beslissing met volledige kennis van zaken te kunnen nemen (C.L., 21.12.2011, anst nr. 216.987), hetgeen in deze zaak duidelijk niet het geval is.

DAT in de onderhavige zaak blijkt dat de tegenpartij kennelijk geen dergelijk individueel en gedetailleerd onderzoek naar de situatie van de verzoeker heeft verricht.

In dit verband moet worden benadrukt dat de verzoeker zich niet beroept op een bijzondere medische of psychologische kwetsbaarheid, maar op een concrete persoonlijke situatie die de tegenpartij niet met een louter formele motivering terzijde kon schuiven.

Uit het administratieve dossier blijkt immers dat de verzoeker uitdrukkelijk heeft aangegeven zijn verzoek om internationale bescherming in België te hebben ingediend vanwege de aanwezigheid van zijn partner op het Belgische grondgebied.

De tegenpartij erkent dit zelf in de bestreden beslissing, maar verwierpt het louter op grond dat de relatie niet zou voldoen aan de strikte voorwaarden van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende het aantonen van een duurzame en stabiele relatie.

Deze motivering berust echter op een verwarring tussen, enerzijds, de voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging en, anderzijds, het autonome onderzoek dat krachtens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vereist is in het kader van een Dublin-overdrachtsmaatregel.

Het feit dat een relatie nog niet voldoet aan de formele criteria voor gezinshereniging ontslaat de administratieve autoriteit geenszins van de plicht om concreet na te gaan of er persoonlijke en emotionele banden bestaan die onder het privéleven van de verzoeker vallen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herinnert er voortdurend aan dat het begrip „privéleven" als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag een ruim begrip is, dat met name het recht van een individu omvat om relaties met zijn medemensen en met de buitenwereld aan te gaan en te ontwikkelen (EHRM, Niemietz tegen Duitsland, 16 december 1992, S 29; EHRM, Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 april 2002, S 61).

Het was derhalve aan de tegenpartij om concreet de aard van de door verzoeker aangevoerde relatie tuss , de frequentie van de contacten met zijn partner, hun daadwerkelijke ontmoetingen, hun gezamenlijke plannen en de concrete gevolgen die een overbrenging naar Frankrijk zou hebben voor de voortzetting van deze relatie, te beoordelen.

De bestreden beslissing bevat echter geen enkele dergelijke individuele afweging.

De tegenpartij beperkt zich tot de vaststelling dat de relatie te recent zou zijn om als een duurzame relatie in de zin van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 te worden aangemerkt, en leidt daaruit automatisch af dat er geen sprake is van schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Een dergelijke motivering is ontoereikend, aangezien hieruit niet kan worden nagegaan of de autoriteit daadwerkelijk de concrete gevolgen van de overbrenging voor het privé- en gevoelsleven van verzoeker heeft onderzocht.

Deze tekortkoming is des te belangrijker omdat de voorgenomen overbrenging niet alleen zou leiden tot de verwijdering van de verzoeker van zijn partner, maar hem ook zou blootstellen aan de objectieve moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die in het kader van de Dublin III-verordening naar Frankrijk worden overgebracht.

Het rapport AIDA France 2024 benadrukt in dit verband dat de ondersteuning en bijstand aan naar Frankrijk overgebrachte personen complex blijft, dat sommige prefecturen de aanvragen van overgebrachte personen niet onmiddellijk registreren en dat deze personen kunnen worden doorverwezen naar de SPADA's, waar het bijzonder moeilijk kan zijn om een afspraak te krijgen (AIDA France 2024, blz. 75-76).

In hetzelfde rapport wordt opgemerkt dat personen die naar Frankrijk worden overgebracht, grote belemmeringen ondervinden bij de toegang tot opvangvoorzieningen en dat deze moeilijkheden zich voordoen tegen de achtergrond van een algemene overbelasting van het Franse systeem, dat wordt gekenmerkt door een aanzienlijk tekort aan beschikbare plaatsen (AIDA France 2024, p. 76).

Uit het AIDA-rapport blijkt ook dat eind 2024 slechts 64 van de asielzoekers die in aanmerking kwamen voor materiële opvang, daadwerkelijk was ondergebracht, en dat ongeveer 90.000 asielzoekers niet in speciale opvangcentra in Frankrijk waren ondergebracht (AIDA France 2024, p. 123).

Deze elementen tonen aan dat de overbrenging van verzoeker naar Frankrijk concrete gevolgen kan hebben voor zowel zijn materiële situatie als zijn privé- en gezinsleven in België.

Onder deze omstandigheden kon de tegenpartij zich niet beperken tot een abstracte motivering op basis van het wederzijds vertrouwen tussen lidstaten en het ontbreken van een duurzame relatie in de zin van het nationale recht inzake gezinshereniging.

Zij had een individueel en grondig onderzoek moeten verrichten naar de situatie van verzoeker, waarbij zij rekening moest houden met zowel zijn privébanden in België, zijn relatie met zijn partner als de objectieve moeilijkheden bij de opvang van naar Frankrijk overgebrachte verzoekers.

Zij moest eveneens onderzoeken of deze elementen van dien aard waren dat zij het gebruik van de discretionaire clause van artikel 17 van de Dublin III-verordening rechtvaardigden.

Bij gebrek aan een dergelijk onderzoek is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, de zorgvuldigheidsplicht en de verplichting tot formele motivering van bestuursbesluiten.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de tegenpartij de verplichtingen heeft geschonden die op haar rusten krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

DAT de bestreden beslissing derhalve als onvoldoende gemotiveerd moet worden verklaard.

DAT de bestreden beslissing bijgevolg niet naar behoren is gemotiveerd, hetgeen in strijd is met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de verplichting tot formele motivering.”

3.2.2. Het staat niet ter discussie dat het bestreden overdrachtsbesluit onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit besluit het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde bepalingen, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is die beslissing in rechte aan te vechten.

De motieven in rechte en in feite van het overdrachtsbesluit kunnen op eenvoudige wijze in dit besluit worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft dit besluit aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting prima facie geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. De inhoudelijke kritiek van verzoeker wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.4. Verzoeker houdt hoofdzakelijk voor dat zijn overdracht aan Frankrijk hem zal blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden aldus onderzocht in het licht van deze artikelen.

3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwens-beginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België*

en Griekenland, § 220). In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van haar overdracht naar de op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijs-elementen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij verder de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.6. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het HvJ bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het HvJ nog bevestigd dat de tekortkomingen, die hetzij structureel zijn hetzij bepaalde personen raken, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (§§ 91 en 92).

3.2.7. De Raad benadrukt allereerst dat verweerder in zijn overdrachtsbesluit van 26 mei 2026 uitgebreid is ingegaan op de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Frankrijk en een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Hij onderzocht de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders in Frankrijk, dit in het licht van de relevante rechtspraak van het HvJ en het EHRM en aan de hand van relevante en objectieve landeninformatie, met name *“In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, Knza Othmani en Sébastien Charre, “Asylum Information Database - Country Report : France – 2024 Update”, laatste update op 11.06.2025, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).”*

Verweerder heeft dit rapport onderworpen aan een inhoudelijk onderzoek. Hij ging concreet in op de toegang tot de opvangvoorzieningen, met inbegrip van de gezondheidszorg, en tot de procedure voor internationale bescherming. Hij zag geen aanwijzingen van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedures voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk. Evenmin zag verweerder redenen op individuele gronden waardoor verzoeker ingevolge een overdracht aan Frankrijk zou worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest.

Ook in dit verband blijkt een concreet onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens haar Dublin-interview, met name dat hij een relatie zou hebben met een persoon in België. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet zonder meer voorhouden als zou verweerder niet zijn overgegaan tot een objectief, onpartijdig en individueel onderzoek. Minstens komt het hem toe met concrete argumenten aan te tonen waarom alsnog een dergelijke vaststelling zich opdringt, waartoe zij echter in gebreke blijft. Hiervoor wordt gewezen op wat volgt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ontkent dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in verschillende landen, waaronder Frankrijk. De Raad kan enkel vaststellen dat Frankrijk op 19 mei 2026 heeft erkend verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend door verzoeker en er dan ook mee ingestemd heeft om verzoeker terug te nemen. Verder blijkt uit het akkoord tot terugname van Frankrijk dat de terugname werd aanvaard onder artikel 18,(1)b van de Dublin III verordening, hetgeen betekent dat het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend door verzoeker nog niet definitief afgewezen is. Uit het AIDA rapport blijkt niet dat hij in deze situatie geen toegang meer zou krijgen tot de procedure.

Het middelenonderdeel betreffende de inadequate opvangomstandigheden heeft betrekking op algemene gegevens uit rapporten, verslagen en artikels. Deze informatie wordt op geen enkele wijze ook maar enigszins betrokken op de persoon van verzoeker zelf. Verzoeker kan niet volstaan met dergelijke boude beweringen en in een dergelijke situatie is hij er toe gehouden om concreet aan te tonen hoe deze door hem beschreven algemene situatie ook daadwerkelijk op hem van toepassing is. Het komt hem toe concreet uiteen te zetten op welke wijze hij een dergelijk risico loopt. Hij maakte geen gewag van slechte opvangomstandigheden. Wel integendeel nu hij uitdrukkelijk verwijst naar zijn broer die er een verblijfsrecht heeft.

Voorts stipt de Raad, met betrekking tot de kritiek inzake de inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in Frankrijk, aan dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met de kritische bemerkingen die worden geplaatst bij de opvang, doch er wordt geoordeeld dat dit "niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Door louter te wijzen op de informatie waarmee ook de verwerende partij rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing en louter te beweren dat hij een reëel risico loopt op straat terecht te komen, of minstens in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen en met een gebrek aan hygiëne, toont hij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de opvang in Frankrijk, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet wordt gehaald. Verzoeker brengt geen concrete andere informatie aan die aanleiding kan geven tot een andere zienswijze. Er blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming, die op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, geen effectieve toegang zouden krijgen tot de opvang.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker op de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in Frankrijk dat hij zich tegen een overdracht verzet, uitdrukkelijk antwoordde dat hij zich daar niet tegen verzet aangezien zijn broer daar woont.

In het tweede onderdeel van het enige middel betoogt verzoeker dat er niet afdoende is gemotiveerd aangaande zijn persoonlijke situatie. Hij meent dat er met zijn partner in België, waarmee hij een relatie heeft niet afdoende is rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de 'verblijfsvergunning' van mevr. A.H., dat evenwel niet is toegevoegd aan het verzoekschrift. Ter terechtzitting wordt een stuk voorgelegd, met name de uitnodiging voor hun huwelijksfeest op 21 juni 2026.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij weldegelijk rekening heeft gehouden met zijn verklaring dat hij een relatie heeft in België. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld:

"De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in België in te dienen omdat zijn partner in België verblijft. Hij uitte omwille van dezelfde reden verzet tegen een overdracht aan Frankrijk.

(...)

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek in te dienen in België omdat zijn partner in België verblijft. Dienaangaande merken we op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 een gezinslid omschrijft als : "...de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het diens recht met betrekking tot onderdanen van derde landen;". Voorts bepaalt artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 onder welke voorwaarden iemand als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd, inzonderheid de 'partner'. In artikel 40bis, §2, 2°, a) wordt onder meer bepaald dat sprake moet zijn van een geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond, indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij 8 maanden een relatie heeft met zijn partner. Hij verklaarde dat hij haar had ontmoet via sociale media. Hij verklaarde dat hij haar 6 maanden geleden voor

het eerst ontmoette in Frankrijk. Hij kende haar daarvoor niet. Hieruit besluiten we dat in dit geval geen sprake is van een duurzame relatie.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Frankrijk dit gezinsleven zou schenden. Zoals boven reeds werd aangehaald verklaarde de betrokkene dat hij zijn vriendin ongeveer acht maanden geleden leerde kennen via het internet en dat hij haar daarvoor niet kende. De betrokkene gaf tijdens het verhoor aan dat hij haar zes maanden voor het eerst ontmoette. Gezien de korte periode dat de betrokkene en zijn Belgische vriendin elkaar nog maar kennen zijn we van oordeel dat er in dit geval inderdaad geen sprake is van een effectief gedeeld en duurzaam gezinsleven. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.”

Verzoeker kan aldus bezwaarlijk stellen dat er geen rekening is gehouden of dat er niet afdoende is gemotiveerd aangaande zijn ‘relatie’ in België. Na de verzoeker in dit verband te hebben gehoord, motiveert de verwerende partij aldus dat het stabiel en duurzaam karakter van verzoekers relatie niet is aangetoond, zodat er geen reden was om het beschermingsverzoek alsnog door België te laten behandelen, in toepassing van de humanitaire clausule van artikel 17 van de Dublin III-Verordening. Het is overigens niet kennelijk onredelijk om voor het begrip ‘stabiele en duurzame relatie’ beroep te doen op de definitie ervan zoals beschreven in artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt merkt de Raad op dat verzoeker in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen.

Tijdens zijn gehoor op 4 mei 2026 verklaarde verzoeker daaromtrent het volgende “We zijn nu 8 maanden samen. We hebben elkaar ontmoet via sociale media. Persoonlijk hebben we elkaar 6 maanden geleden face-to-face ontmoet in Frankrijk. Mijn familie ondersteunt vanuit Turkije en zij werkt hier en helpt mij sinds we samen zijn. We hebben elkaar nooit in Turkije ontmoet. Ik zag haar op sociale media toen ik in Turkije was en ik nodigde haar uit om elkaar in België te ontmoeten, maar onderweg naar België werd ik in Frankrijk gearresteerd, dus regelden we dat we elkaar in Frankrijk zouden ontmoeten.”

In het verzoekschrift wijst verzoeker er nog op dat zijn relatie niet berust op louter virtuele contacten aangezien hij bij zijn partner woont sinds 20 april 2026, zoals blijkt uit het ‘formulier 2’.

Vooreerst stelt de Raad op grond van het administratief dossier vast dat de verzoeker, ondanks de tijd die hij heeft gehad tussen het gehoor op 4 mei 2026 en het nemen van de bestreden beslissing op 25 mei 2026, aan de diensten van de verweerder geen enkel tastbaar gegeven heeft bijgebracht dat zijn beweerde relatie en religieus huwelijk met zijn partner zou kunnen staven.

Van een asielzoeker die door de diensten van de verweerder gehoord wordt met betrekking tot de specifieke vaststelling dat hij reeds in Frankrijk een asielaanvraag heeft ingediend waarbij tevens melding wordt gemaakt van een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat volgens de Dublin-II-Verordening (gehoorverslag dd. 4 mei 2026, vraag 37) en die op de vraag waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen antwoordt dat zijn partner hier woont, kan op het eerste gezicht minstens worden verwacht dat hij de diensten van de verweerder voorziet van de nodige tastbare gegevens die toelaten met kennis van zaken te oordelen over dit beweerde gezinsleven.

Aangezien blijkt en de verzoeker ook niet betwist dat aan de verweerder geen concrete stukken werden voorgelegd omtrent een effectief gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, kon de verweerder in casu op het eerste gezicht in alle redelijkheid oordelen dat er geen sprake was van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hetgeen betekent dat een overdracht van de verzoeker aan de Franse instanties geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt op grond van een prima facie onderzoek van de door de verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken en de elementen van het administratief dossier tevens vast dat de verzoeker ook nu niet concreet aannemelijk maakt over een effectief gezinsleven in België te beschikken in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit het feit dat hij samenwoont met zijn partner kan op het eerste gezicht geenszins een effectief gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM blijken, nu deze verklaring hoogstens kan aantonen dat de verzoeker en mevr.

H.A. sedert 20 april 2026 op hetzelfde adres wonen. Het feitelijk gegeven dat twee mensen van verschillend geslacht op eenzelfde adres wonen en dit bovendien slechts zeer recent vanaf 20 april 2026, kan niet volstaan om een effectief gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen op het moment van de bestreden beslissing, dit is 26 mei 2026. Een feitelijke samenwoning bewijst immers geen affectieve band. Ter terechtzitting legt verzoeker een uitnodiging voor een huwelijksfeest op 21 juni 2026 voor. Uit het enkele feit dat verzoekers een feest wensen te geven zeer binnenkort kan evenwel geen duurzame affectieve relatie tussen de betrokkenen worden vastgesteld.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt prima facie niet aangetoond. De verzoeker kan een grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM slechts dienstig aanvoeren wanneer hij ook daadwerkelijk het bestaan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven aantoonst.

Het voorgaande klemmt des te meer nu de verzoekende partij zélf verklaarde dat een terugkeer naar Frankrijk inderdaad mogelijk is. Daar waar de verzoekende partij met betrekking tot Griekenland en Kroatië nog verwees naar de aanwezigheid van zijn partner in België, was dit -in de ogen van verzoeker- kennelijk geen hinderpaal voor een overdracht naar Frankrijk.

Bovendien wordt met de bestreden beslissing aan de verzoeker geenszins een verblijfsrecht ontnomen, zodat het hier gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating. Er is in deze stand van het geding op het eerste gezicht dan ook geen inmenging in het privé- of gezinsleven van de verzoeker. De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsvereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De rechtmatige toepassing van bepalingen uit de vreemdelingenwet staat artikel 8 van het EVRM dan ook niet zonder meer in de weg.

In casu toont de verzoeker op het eerste gezicht niet concreet aan op welke wijze zijn beweerde gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing. De overdracht aan Frankrijk verhindert in casu immers niet dat zijn partner hem vervoegt in Frankrijk. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op 4 mei 2026 zélf dat een terugkeer naar Frankrijk inderdaad mogelijk is. Daar waar verzoeker met betrekking tot Griekenland en Kroatië wél verwees naar de aanwezigheid van zijn partner in België vormde dit geen hinderpaal voor een overdracht naar Frankrijk.

Aangezien het aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren en aangezien de Belgische autoriteiten ook het recht hebben om de Dublin III-Verordening te doen respecteren, is er geen disproportionaliteit tussen

de belangen van de verzoeker en deze van de Belgische Staat. Er is dan ook in casu in deze stand van het geding geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het (recht op) gezinsleven in België te ontwikkelen.

Waar verzoeker stelt dat verweerder toepassing diende te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening, leidt de loutere aanwezigheid van een partner in het Rijk niet tot de toepassing van voormeld artikel 17. Een duurzame relatie dient vooreerst te worden aangetoond, hetgeen verzoeker evenwel nagelaten heeft te doen. Hij slaagt er immers niet in afbreuk te doen aan de motieven ter zake. Bovendien is verzoekers betoog in het verzoekschrift dat verweerder toepassing diende te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening opmerkelijk, nu hij tijdens zijn gehoor op 4 mei 2026 zelf verklaarde geen enkel bezwaar te hebben met een terugkeer naar Frankrijk vermits daar zijn broer woont.

3.2.8. Gelet op het voorafgaande, maakt de verzoeker prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 17 van de Dublin III-verordening aannemelijk.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel of het bestaan van een manifeste appreciatiefout blijkt in dit verband evenmin.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. MOONEN

